

Syndernes forladelse, så rig som Guds nåde er

Det er *Søren Kierkegaard*, der har lært os forskellen imellem *hukommelsen* og *erindringen*.

Hukommelsen *konstaterer*, at det og det skete til den og den tid, men erindringen *genoplever* det, så det bliver nærværende. En af de berømteste selvbiografier i den danske litteratur hedder derfor *Et liv, genoplevet i erindringen*.

Søren Kierkegaard har mere geniale end nogen anden analyseret og beskrevet forskellen imellem hukommelse og erindring, men vi kender den alle *erfaringsmæssigt*, uden at vi måske er i stand til at beskrive den. Vi kender *erindringen* som *skyldbevidsthed*, *syndserkendelse*, *skamfølelse* og *samvittigheds kval*, thi hvad er synds- og skyldbevidsthed andet, end at vor fortid med alle vore nederlag, alle vore forsømmelser og undladelser, alle vore overtrædelser, al vor svig ikke blot forbliver fortid, men bliver helt nærværende, som om jeg atter gennemlever det altsammen? Vi ikke blot *husker*, d.v.s. konstaterer, at det og det gjorde jeg, det og det undlod jeg, o.s.v., men vi *erindr*er det, d.v.s. gennemlever det påny.

Vor fortid er altså ikke borte; den er nærværende, og den lever som en del af vort liv i dag.

Dermed bliver det understreget for os, at vi er *ansvarlige* for den. Vi kan ikke løbe fra den. Erindringen gør det, jeg gjorde eller sagde for mange år siden, helt nærværende. Det er der stadig, skønt jeg gjorde det for længe siden!

Erindringen gør dødslejet uudholdeligt for mangfoldige. Hele deres liv vender tilbage til dem som noget uafrysteligt. Hvad de gjorde, hvad de forsømte, hvad de forspildte, hvad de tænkte, hvad de sagde, alt er der helt levende, nærværende, uafviseligt!

Der gøres i vor tid mangfoldige forsøg på at nedtone ansvaret eller rent bortforklare det, men ethvert forsøg er forgæves. *Erindringen* skal nok bringe ansvaret tilbage med dets fulde vægt; ingen kan løbe fra sin fortid, ingen kan løbe fra sit ansvar.

Et menneske har nemlig en *historie*, en *sammenhængende* historie, der strækker sig fra barndommen gennem ungdom og manddom helt frem til alderdommen, og ethvert menneske er identisk med, hvad han gjorde, hvad han tænkte, hvad han sagde, hvad han forbrød, hvad han forsømte, hvad han forspildte, og han bærer selv ansvaret for, hvad han var, og

hvad han er.

De allerfleste kan i dag ikke udholde stilheden, thi i den melder erindringen sig. Helt ind i kristne kredse hersker frygten for stilheden; derfor larmes der så meget. Det oprevne sind vidner om angsten for erindringen.

Syndernes forladelse

Det største, der kan siges til et menneske, er: »Din synd er dig forladt!« Ingen kan sige dette uden een, vor Herre Jesus, der blev gjort til synd for os, skønt han var uden synd, for at vi skulle blive Guds retfærdighed i ham.

Han er den eneste, der kan sige det; ingen af os kan sige det af sig selv til sig selv, men han siger det til enhver syndbelastet sjæl, der i sin nød og fortabthed kommer til ham; han siger det, og salig enhver, der har øren at høre hans livsalige ord!

Det er *ham*, der siger det. Derfor, kun derfor kan vi tro det, thi han er Sandheden. Vi ville gøre ham til en løgner, hvis vi ikke troede ham, når han siger det herligste af alt til os!

Hvad betyder det, at vor synd er os forladt? Det kan jeg ikke sige udtømmende, men lad mig fremhæve noget deraf:

Først betyder det, at hele din fortid, som du ikke kan løbe fra, er annulleret, ophævet, ude af betragtning! Den er med andre ord borte! Det kan erindringen ikke vidne om, thi den siger det modsatte, men ikke desto mindre er det sandt. Troen på den troværdige griber det, og Guds Ånd vidner om dette »utrolige«: hele din fortid med alt, hvad den rummer af synd, nederlag, forsømmelse, o.s.v. er ophævet – er *borte!*

Men når din fortid er borte, må du jo have en anden fortid! Ja, og det er det *næste*, som Herren skænker dig, når han siger: »Din synd er dig forladt!« Han skænker dig en fortid, som ikke begynder med din fødsel, men går tilbage i evigheden, da Gud *udvalgte* dig i Kristus Jesus, endnu før jordens grundvold blev lagt! Han skænker dig med andre ord en fortid, der helt er i overensstemmelse med *hans egne tanker* med at skabe og genløse dig! Nåden blev skænket dig *fra evige tider* i Kristus Jesus (2. Tim. 1,9), derfor er din jordiske fortid nu en *genoprettet* fortid. Det er med denne *genoprettede* fortid, det frelste menneske har sin historie; derfor er han *et helt nyt menneske*, et menneske i hans billede, der skabte det!

Som følge heraf (og det er det *tredie*) har enhver, der hører sin Herre og Frelser til, en *frigjort samvittighed*. Luther kalder det »en trøstet samvittighed«, men dermed mener han en *af Gud selv* trøstet samvittighed – og når Gud trøster samvittigheden, kan ingen, end ikke samvittigheden selv, indvende noget herimod uden at nedvurdere Gud!

Jesus er Herre!

Når Jesus siger: »Din synd er dig forladt!« og du tror det, siger du med eet: »Jesus er min Herre!« Du kan ikke sige andet, thi det er Helligånden, der beken-der dette, og det er ham, der nu fylder dit hjerte.

Og så sker der noget afgørende med *erindringen* i dit liv! Thi erindringen, der hidtil har gjort din fortid helt nærværende hos dig, *gør nu Jesus helt nærværende hos dig* dag og nat, hvor du går, hvor du står. Han er hos dig; Herren er med dig alle dage; det ord, han *talte*, og som du finder i De hellige Skrifter, er ikke blot historisk sande ord, som du *husker*, men *levende* ord, som *taler* til dig i dag; derfor siger du ofte: »Herren har talt til mig,« og hvis nogen spørger dig, hvad han har sagt, citerer du som regel et eller flere vers fra Bibelen. Det *gamle* ord er altså et *nyt* ord. Det er som talt i dag til dig! Jesus er virkelig din Herre – din Herre *i dag!*

Du begynder at forstå, at han også var din Herre, da du ikke vandrede med ham. Uden at kunne forklare alt og uden at ville bortforklare noget begynder du at ane, at han, din Herre, har ledet dig fra dine første skridt, og at alt har samvirket til gode for dig, som *efter hans beslutning* blev kaldet (Rom. 8, 28).

Du kan ikke forstå det og følgelig heller ikke forklare det, men alligevel beken-der du med fuld overbevisning, at det var ham, der udvalgte dig, ikke dig, der valgte ham (Johs. 15,16), at det var ham, der ved sin Ånd opvakte dig fra døden i synd og overtrædelse, men ikke dig, der ved en eller anden viljeskraftanstrengelse besluttede at følge ham – derfor kan du ikke rose dig af noget, og du krymper dig, hver gang mennesker giver dig ros – du kan ikke finde andet end nåde i dit liv, en nåde, der er i overensstemmelse med Guds udtømmelige og ubeskrivelige rigdom. Af ham, ved ham og til ham er alt, ham være lov og pris og ære nu og i al evighed!

Jesus er Herre, du tilhører ham – det er

dit livs kendetegn. Ethvert andet herredømme over dig er udelukket. Du er ikke menneskers træl, ej heller kødets eller verdens eller frygtens – du er virkelig fri.

Han, der er din Herre i dag, er det også i morgen – han er Herre over fremtiden! Ligesom din vandring i dag er en fortsættelse af din *genoprettede* fortid, er den en forberedelse til den *forjættede* fremtid, som han har vundet til alle dem, der hører ham til. Herren, der er din Herre i dag, kommer igen og skænker os den uforkrænkelige, ubesmittelige og uvisnelige arv (1. Peter 1, 4), d.v.s. del i al hans egen herlighed og rigdom, del i hans kongedømme i alle evigheder.

Skulle døden komme, er han Herre også over den. Den kan ikke afbryde vor historie, der *begyndte* med, at han udvalgte os, før jordens grundvold blev lagt, og *fortsatte* med, at han opvakte os fra vor død i synd og overtrædelse og skænkede os troens forunderlige gave, og som *fuldendes*, når vi ser ham, som han er, og bliver ham lige.

Således har han med sin kærlighed drevet frygten ud af vort hjerte; end ikke dommen frygter vi mere, thi erindringen om vor skyld overskygges af, at hele vor

fortid er annulleret og erstattet af en helt ny fortid, der begyndte i hans udvælgelse af os; erindringen gør altså nu Guds hjertelag overfor os levende og nærværende; heller ikke fremtiden frygter vi mere, thi den er han Herre over i uindskrænket suverænitæt, og døden kan kun føre os til altid at være sammen med Kristus, så hvad er der at frygte?

Vandringen i Ånden

Helligånden bekender altid, at Jesus er Herre; det er en bekendelse, der i praksis betyder, at han er Herre over enhver situation, ethvert menneske, enhver magt, og at alt er ham underlagt. Intet er ham umuligt; ingen kan hindre ham i at gøre, hvad han vil; »ingen kan stå hans magt imod, o Gud ske lov!«

Helligåndens bekendelse er din og min bekendelse. Ingen kan af sig selv bekende, at Jesus er Herre. Kun den, i hvem Helligånden har taget bolig, kan frit og ud af hele sit hjerte aflægge denne bekendelse – og det med glæde! At Jesus er min Herre betyder, at jeg lader ham sige mig, hvad han vil sige mig *nu*. Jeg forbeholder mig ikke ret til at have det afgørende ord på noget område i mit liv.

At bekende, at Jesus er min Herre, er

ensbetydende med at vandre *med ham*. Men da det er Helligånden, der virker denne bekendelse i mig, er det også det samme som at vandre *i Ånden*.

Da det endnu ikke kan ses, at Jesus er Herre, og at alt er underlagt ham, er det en bekendelse, vi aflægger i tro. At aflægge denne bekendelse dagligt er derfor også det samme som at vandre *i tro*, ikke i skuen.

Denne bekendelse giver vor vandring dens retning og dens grænse. Den udelukker, at vi vandrer således, at vort liv modsiger, hvad vi bekender, nemlig at Jesus er Herre.

Bekendelsen giver hele vort liv sammenhæng og indhold. Paulus udtrykte det så markant: »At leve er mig Kristus« (Fil. 1,21). Han føjer til: »at dø er en vinding!«

Så stor er nådens kraft – nåden efter Guds egen rigdom!

Nåden skænker os ikke brudstykker af frelsen, men hele frelsen i dens fylde, omfattende fortid, nutid og fremtid!

Så meget vandt Herren til os, da han råbte fra sit kors: »Det er fuldbragt!«

Hvor syndernes forladelse hersker, er der, som *Luther* sagde, salighed og alt godt.

Helligånden og vi har besluttet (tro eller god tro)

At vandre *i Ånden* er det samme som at vandre *med Herren* eller at vandre *i troen*.

Abraham er som vor fader i troen vort store forbillede. Han drog på Guds ord ud fra sit land og sit folk, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen. Han traf altså en beslutning, som stred imod sund fornuft. Da han fik Guds ord for, at han sammen med *Sara* skulle blive fader til utallige, besluttede han at stole på Guds forjættelse, og traf atter en beslutning, der stred imod fornuften og erfaringerne. Senere besluttede han på Guds ord at bringe *Isak* som et offer, hvilket også stred imod alt, hvad mennesker kunne tænke sig eller forstå.

Vore beslutninger

Vi træffer alle beslutninger, og de bestemmer, hvorledes vor vandring bliver. Uden at vi lægger mærke til det eller frygter for konsekvenserne, træffer vi alt for ofte beslutninger i ufrihed og trældom. Jeg tænker på alle de beslutninger, vi træffer, for-

di de stemmer med sund fornuft. Hvis *Abraham* havde ladet sig lede af sund fornuft, var han blevet hjemme i *Ur* i *Mesopotamien*. Hvis *Noa* havde ladet fornuften dirigere hans beslutninger, havde han aldrig bygget en stor ark midt inde på tørt land. Hvis *Moses* kun havde tænkt sig grundigt om og *raisonneret* sig frem til sine beslutninger, havde han ikke nægtet at lade sig kalde søn af Faraos datter og havde ikke regnet Kristi forsmædelse for større rigdom end Ægyptens skatte. Det var troen, der satte dem i frihed fra trældommen under fornuften, så de kunne træffe beslutninger ud fra Guds visdom, kraft og hellighed.

De beslutninger, vi træffer ud fra vore *raisonnementer* og overvejelser, befæster os i vor trældom. De holder os borte fra Guds visdom og kraft.

I virkeligheden træffer vi slet ikke beslutninger, når vi handler ud fra fornuftige og kloge overvejelser, skønt vi anvender ordet »beslutning« herom – vi gør jo ikke

andet end at drage konsekvensen af vore overvejelser – vi er bundet af fornuften og klogskaben og kan intet andet end drage den konsekvens, fornuften og de kloge overvejelser fører frem til.

En beslutning i egentlig mening kan kun den træffe, der er *virkeligt fri* til at vælge mellem to modstridende muligheder, og det er kun han, der er bundet til Gud i tro.

Troen

Den, der er virkelig fri, kan frivilligt vælge imellem to muligheder: enten at gøre, hvad fornuften og den menneskelige kærlighed siger, eller at gøre, hvad Gud siger; fordi han er virkelig fri, vælger han at gøre, hvad Gud siger, thi troen er levende hos ham, skønt den er med håb imod håb. Den, der ikke er virkelig fri, er slet ikke opmærksom på de to muligheder, thi hvad fornuften siger, han skal gøre, er ham så indlysende rigtigt, at han mener, Gud siger det samme som fornuften. Uden at

vide det og uden at lide under det er han en træl. Men han beder Gud velsigne den beslutning, han har truffet, skønt den slet ikke er nogen egentlig beslutning i frihed, men blot den uundgåelige konsekvens af hans fornuftige overvejelser – og så går han videre! Han er så bundet til almindelige menneskelige *raisonnements* i kristeligt klædebon, at han med fuld overbevisning går ind for alle fornuftige beslutninger til fremme af Guds sag!

Det er her, ethvert kristent arbejder strander. Det er her, vi selv risikerer at strande. Vi vandrer da ikke i Ånden, ikke med Herren, ikke i troen, men med fornuften, d.v.s. i kødet (ganske vist »kristeligt« kød) sammen med flertallet.

Vi handler da ikke mere i tro. Ganske vist handler vi i *god tro*, men god tro er troens farligste modstander. Troen er overbevisningen om, at Gud har noget afgørende at sige i enhver sag og på ethvert område, men den gode tro er håbet om, at Gud nok godkender, hvad vi efter fornuftige overvejelser kommer frem til. Den tjener, der har kendt sin Herres vilje, men ikke gjort den, skal have mange hug, og den tjener, der ikke har kendt den, og altså handlet i god tro, skal også have hug, ganske vist færre, men han slipper ikke for straf.

Hvorfor? Fordi alt, som ikke udspringer af tro, er synd, altså også alt det, som udspringer af god tro! (Hvis man i gamle dage kom til Sverige og kørte i højre side af vejen, blev man straffet, selvom man kunne sige med sandhed, at jeg troede, der var højrekørsel her i landet!) Den gode tro er troens mest yndige og indsmigrende og fromme modstander! Den giver os de dejligste undskyldninger og hjælper os til et stædigt forsvar for alt, hvad vi gør i bedste mening! Den foruroliger ikke samvittigheden, så meget mindre, som den altid har flertallet på sin side.

Hvor den gode tro hersker i stedet for troen, præger verdens visdom, fremgangsmåder, metoder og modetænkning arbejdet og vidnesbyrdet. Men de fleste synes om det og kan ikke forstå, at det skulle være *synd* – det er jo så vel ment! Og alle gode argumenter taler for det!

Bevaret troen

Paulus siger mod slutningen af sit liv, at han har bevaret troen. Er det noget at fremhæve? Bevarer ikke enhver troende troen?

Vi må hellere spørge os selv konkret, om vi har bevaret troen i vore beslutninger, eller om vi nøjes med at handle i god tro. Vel bevarer vi rettroenheden, men troen som herre over enhver situation, som

afgørende for enhver disposition, troen som selve livet, troen som Guds kraft her og nu, troen i stadig udvikling og vækst, troen dagligt næret af nye skridt i tros-lydighed, troen i dens dårskab og guddommelige visdom, troen i dens afmagt og guddommelige kraft, troen, der flytter bjerge, og troens ord – har vi bevaret den og det?

Det er alt kirkeligt livs tragedie, være sig folkekirkeligt eller frikirkeligt, at i stedet for Åndens susen træder et menneskeligt lederskab, i stedet for en vandring i Ånden træder en vandring efter et program, i stedet for det levende ord lyder et rigtigt ord. Troen forvandles lidt efter lidt til rettroenhed, men kraften, saltet, opstandelseslivet er borte.

Troen er og forblive en hemmelighed og er i sit væsen af guddommelig oprindelse, skønt den optræder i menneskelig skikkelse. Intet kan erstatte den.

Paulus traf den ene beslutning efter den anden i troens fuldkomne frihed, og der var næsten ingen, der kunne forstå ham, thi hans liv og virke stred imod al sund fornuft.

Det var kun i Guds lys, Paulus' afgørelser var til at forstå. De påførte ham det ene tab efter det andet og ledede ham ud i den ene umulige situation efter den anden; de kunne ikke programmeres, og de forekom mange at være den rene dårskab.

Således bevarede han troen, og således vakte han troen og vækker den også i dag hos mangfoldige.

Han taler om, at vi kan skønne, hvad der er Guds vilje i enhver sag (Rom. 12,2). Forudsætningen, for at vi kan det, er, at vi ikke skikker os lige med denne verden (dens tankegang, dens mønster, dens fremgangsmåder og metoder), men lader os forvandle (dag efter dag) gennem en fornyelse af vort sind (dets tanker og indstilling til tilværelsen med dens problemer). Vi må med andre ord *give os tid* til at tage afstand fra det, der ligger os lige for hånden, nemlig vort væsens naturlige tankegang, så fornyelsen præger os. Det kaldes i Bibelen for at *bie på Gud*. Den, der gør det, han tror og er ikke godtroende, og han bliver aldrig til skamme, thi han skønner, hvad der er Guds vilje, og ser, at den er *god* (ikke altid i umiddelbar menneskelig forstand, men i guddommelig, d.v.s. egentlig forstand) og *velbehagelig* (først og fremmest for Herren, men ikke umiddelbart for kødet, dog altid for det fornyede sind) og *fuldkommen* – tænk *fuldkommen*! Ja, Guds vilje er altid fuldkommen. *Noa* erfarede det, *Abraham* erfarede det, *Moses* og alle de andre erfarede det. Måtte vi dog ikke gå glip af til-

svarende gennemgribende erfaringer!

Troen er altid i hvile og altid i kamp. Uden hvile ingen tro, uden kamp ingen tro! Den er et mægtigt gode, en uovervindelig kraft. Den er Guds største gave, thi med den skænker han os alt, også kærligheden, som i en vis forstand er større end troen, skønt den er helt afhængig af den (1. Kor. 13,13).

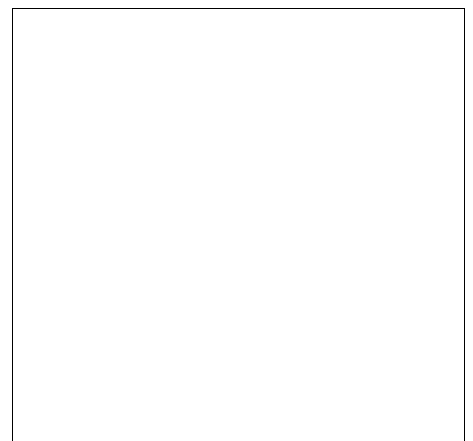
Troen fører os allerede her og nu ind i den tilkommende verden, så vi smager dens kræfter; den gør os til genstand for al Guds kærlighed, barmhjertighed, nåde, visdom og glæde, men den gør ikke Gud til genstand for vore tanker, planer, råd og meninger; ej heller gør den arbejdet for ham til genstand for menneskelige gode ideer, fremgangsmåder og hjælpemidler.

Kun i og ved troen er det muligt at træffe beslutninger i fuldkommen frihed, og det er da beslutninger, som er truffet sammen med Helligånden; derfor er det beslutninger i overensstemmelse med Guds tanker, der er himmelhøjt over vore egne tanker – beslutninger, som leder os frem ad Guds veje, der også er himmelhøjt over vore og andres.

Således er der noget overraskende og befriende ved enhver beslutning, som virkelig er truffet i fuldkommen frihed, thi man mærker Åndens susen i beslutningen, et Amen fra Himmelen.

Helligånden bliver aldrig bedrøvet af sådanne beslutninger, og livet med Kristus stagnerer aldrig.

Men ak, ak, hvor sjældent dette er det fremherskende! Lever vi ikke i konstant fornyelse, er stagnationen der omgående. Lad os da tage os til hjerte, at vejen til fornyelse går gennem boden, angeren, bedrøvelsen, og at nye metoder aldrig bringer fornyelse. Fornyetelsen forudsætter nemlig, at alt det, der bedrøver Helligånden, bliver erkendt og bekendt, altså også alt det, der er gjort i god tro, men ikke i tro. Vejen til virkelig fornyelse med Åndens susen går gennem dommen eller (som vi også kan kalde det) omvendelsen.

Troen contra synden

Troen ligger i uafslædig kamp med alt, hvad der ikke udspringer af tro, d.v.s. med synden.

Mennesket vil være på lige fod med Gud; det er dets synd. »I skal blive som Gud til at kende godt og ondt,« sagde slangen, og det blev menneskets fald (1. Mos. 3,5).

Nu er der vel ingen kristen, der direkte føler sig på lige fod med Gud, men dog tager det lang tid for de fleste af os at indse, at vi i eet og alt er afhængige af ham, og at vi *slet intet* kan gøre uden ham.

Loven

Vi føler os ikke på lige fod med Skaberen, men alt for ofte føler vi, at der eksisterer et *partnerfællesskab* imellem Ham og os. Det giver sig bl.a. udslag i den tanke, at når Gud fordrer noget af os, kan og skal vi indfri fordringen.

Er det ikke rigtigt? Skal vi ikke adlyde Gud?

Det kommer helt an på, hvad vi mener med det, vi her siger. Og det fører os ind på forskellen imellem *lovopfyldelse* og *lovens opfyldelse*.

Hvad er *lovopfyldelse*? Det er de gerninger, mennesket gør for at opfylde lovens fordringer, når den står imellem ham og Gud.

Hvad er *lovens opfyldelse*? Det er de kærlighedens gerninger, som det genfødte menneske gør uden tanke på at opfylde loven, fordi den ikke længere står imellem ham og Gud, men er indskrevet i hans hjerte ved Helligånden.

Forskellen imellem lovopfyldelse og lovens opfyldelse er ikke vanskelig at beskrive, men intet volder det oprigtige menneske større vanskeligheder i det daglige liv end at forblive i lovens opfyldelse og ikke lokkes ind i lovopfyldelse.

Hvis vi kommer ind under lovopfyldelsens krav, lokkes vi tilbage til den tanke, at vi enten er eller kan bringe os på lige fod med Gud – *han* kræver, vi indfrir fordringen – *han* fordrer atter noget, og vi yder, hvad han fordrer – på den måde bevares partnerfællesskabet! Den i partnerskabet, der har et krav (Gud), kan med rette forvente, at kravet bliver indfriet, og når det er sket, er han tilfreds, ligesom han, der har indfriet fordringen, har krav på partnerens (Guds) velbehag og tilfredshed!

Imellem de to partnere står således loven med dens krav på at blive opfyldt. Bliver den opfyldt, består partnerskabet;

bliver den ikke opfyldt, brydes partnerskabet. Sådan er ethvert partnerskab, også når den ene part er Gud! Et partnerskab kan kun eksistere imellem to, der er jævnbyrdige og på lige fod med hinanden; af sådanne to kan man forvente, at de begge indfrir, hvad der er aftalt imellem dem! Og hvad der er aftalt, må stemme med lovens fordringer! Uden loven kan der ikke oprettes noget partnerskab.

Loven er et udtryk for *Guds vilje* og er derfor hellig, og hvert bud i loven helligt og retfærdigt og godt (Rom. 7,12).

Men jeg er en *synder*. Jeg vil være som Gud. Jeg tror, at jeg som Han kan opfylde loven!

Jeg aner ikke, at ethvert forsøg på at opfylde loven ikke blot leder til synd, men i sig selv er synd, fordi det udspringer af det hovmod, som vil anbringe mig ved siden af Gud som hans ligemand, hans partner!

Jo mere »helhjertet« jeg sætter alt ind på at opfylde loven, des mere befæstes jeg i synden, hvis ikke Gud i sin barmhjertighed åbner mit hjerte for sandheden, så jeg bryder sammen i syndserkendelse.

Når det sker, da fatter jeg med hele mit bævende væsen, at loven aldrig kan *retfærdiggøre* mig. Aldrig hverken i tid eller i evighed!

Loven kan derimod *anklage* mig, og det hører den aldrig op med. Ja, loven *fordømmer* mig, og det hører den aldrig op med!

Jeg er sandelig ikke på lige fod med Gud, ikke hans jævnbyrdige! Jeg er en synder! Ethvert forsøg på at opfylde loven er synd! Jeg er fortabt!

Alt, hvad jeg tænker, siger, gør og undlader er synd. Alt, hvad der udspringer af mig, er synd. Den mest »helhjertede« indsats fra min side for at gøre Guds vilje er synd. Når det er blevet virkeligt for mig, da har Helligånden sandelig overbevist mig om synd: *at jeg ikke tror* og ikke lever af tro (Joh. 16,9).

Hvilken plads har loven nu i mit liv?

Ingen – uden muligvis den at påminde mig om, at Guds nåde imod mig er alt andet end en selvfølge!

Er det så blevet mig ligegyldigt, om jeg gør Guds vilje eller ej?

Nej, naturligvis ikke! Gud forbliver Gud, *min* Gud, men han er trådt i et helt nyt og altomskabende forhold til mig!

Han er ikke ophørt med at være hellig, han har heller ikke afsvækket sit bud, men han har *givet sig selv betingelsesløst til*

mig og vundet mit hjerte, så jeg er hans!

Det må jeg beskrive nærmere!

Jeg sagde før, at loven uafslædigt anklager og fordømmer mig, fordi jeg er en synder. Jo mere jeg ofrer for at opfylde lovens krav, des mere indsnævres jeg i syndens væsen. Jeg elendige menneske!

Jeg kunne også sige, at loven *forbander* mig! Ja, den er så ulidelig, at den har tvunget fortvivlede mennesker i desperation til at forbande Gud for alle lovens kvaler i samvittigheden.

Loven leder enhver synder ind i forbandelsens og fortvivlelsens onde cirkel.

Når vi træller under loven, er vi syndens trælle!

Men nu har Gud gjort det, som loven aldrig kunne. Han har tilgivet os al vor synd og retfærdiggjort os ved troen på Jesus. Det er det underfuldeste og mest utænkelige af alt. Med fare for at blive misforstået kan man sige, at Gud i sin frihed har handlet *imod* loven; det er måske rettere at sige, at han har handlet *over* loven.

Han gjorde Kristus til en forbandelse i vort sted og tilregnede ham al vor lovovertrædelse. Det er ikke til at forklare; man må dvæle ved Ordet om korset for ved Helligåndens hjælp at gribe det.

Således er al vor skyld, hele vor fortid borte.

Påskemorgen oprejste han den døde Jesus af graven. Denne herliggjorte Frelser er vor retfærdighed. Hans uplettede, fuldkomne retfærdighed tilregnes os.

Således er loven borte med alle dens anklager og al dens fordømmelse og med alle dens krav på, at vi ved at opfylde den skal gøre os retfærdige eller vise os som retfærdige for Gud! Vort forhold til Gud er bestemt af Frelseren og frelsen, ikke af loven og gerningerne.

Kristus er lovens ophør, så retfærdighed gives enhver, som tror (Rom. 10,4).

Ved evangeliet føres vi altså fra et betinget forhold til Gud (betingelsen er lovopfyldelse!) ind i et forhold til Gud, der ikke er betinget af andet end tro. Dermed er vi ført ud af et forhold, der på forhånd var dømt til aldrig at blive et virkeligt forhold til vor Skaber og Gud, fordi vi som syndere ingen mulighed har for at gøre Guds vilje, som den er foreskrevet i loven, ind i et barneforhold, der ikke hviler på nogen betingelse, vi først skal opfylde.

Men dermed er det umuligt at anse sig selv som værende på lige fod med Gud,

som havde jeg noget at bringe ham! Vi er som Guds dyrtkøbte, elskede børn ikke vore egne og har *intet* at tilbyde ham som vor andel af et partnerskab med ham! Vi er dyrt købt, vi tilhører ikke os selv.

Nu tænker jeg ikke på, at jeg som en slags lige partner med Gud skal opfylde visse betingelser, for at partnerskabet kan blive til noget – jeg *tager imod*, ja *tager imod* den bundløse kærlighed, Faderen har vist os ved at give os sin Søn, som han gav hen i døden på et forfærdeligt kors for vor skyld.

Guds kærlighed til mig har taget lovens plads, derfor elsker jeg ham – og hvad er det? Det er *lovens opfyldelse!* Hvor kærligheden hersker, er loven opfyldt, uden at den, der er grebet af Guds kærlighed, tænker på at opfylde loven (Rom. 13,8).

Guds vilje er ikke tilsidesat, heller ikke nedskrevet eller afsvækket, men opfyldt. Det sørger evangeliet for, thi det er i modsætning til loven *Guds kraft* til frelse for enhver, som tror!

Budet

Om Guds vilje for mig er byrdefuld eller ikke byrdefuld, afhænger helt af mit forhold til Herren. Hans vilje gælder altid,

enten som *lov*, og da er den byrdefuld, eller som det, apostelen *Johannes* kalder »bud«, og »hans bud er ikke byrdefulde« (1. Joh. 5,3).

Hans bud vil sige Guds vilje, som den er, når den er indskrevet i hans elskede barns hjerte af Helligånden. Den er ikke en lov med mange paragraffer, men et nyt liv i Guds kærlighed.

Når det nye liv kaldes et bud både af Jesus og af Johannes, er det, fordi det ikke automatisk træder i funktion.

Hvis det forholdt sig således, var vi ophørt med at være frie, selvstændige skabninger.

Evangeliet åbenbarer os i stadig stigende grad Kristus som vor Frelser, vor Rådgiver, vor Herre, vort liv, men selvom dets kærlighed *tvinger* os, ophæver den ikke vor viljes frihed til at sige ja eller nej.

Derfor er evangeliet et bud, en befaling, ret forstået, men sandelig ikke byrdefuldt. Evangeliets bud lyder: *tro* af hele dit hjerte på Jesus og *elsk* din næste!

Her er det, troens ansvar viser sig og dens kamp udkæmpes.

Dens opgave er at *blive i Ham*, blive i *Hans kærlighed*.

Dens opgave kan negativt betegnes som at sige nej til alt det, den *gode tro*

gerne vil iværksætte.

Bliver vi i ham, da bærer vi megen frugt (Joh. 15,5).

Bliver vi i ham, synder vi ikke (1. Joh. 3,6).

Vi er kommet ud af lovtrældommens onde cirkel, der leder fra synd til synd, idet man forsøger at holde loven, ind i evangeliets salige »logik«, nemlig at den, der bliver i Kristus, holder hans bud, og den, der holder hans bud, bliver i Kristus (1. Joh. 3,24).

Troen har sandelig en salig opgave i den sande frihed!

At blive i ham er at være fuldkommen afhængig af ham, men afhængighed er ikke en lovisk præstation, derimod en gave – og som sådan en fribåren opgave for troen!

